

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Prezes SA Andrzej Niedużak (spr.)
Sędziowie:	SSA Grażyna Matuszek SSA Agnieszka Piotrowska
Protokolant:	Marta Perucka

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **A. D.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w B.**

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 24 kwietnia 2012 r. sygn. akt I C 434/10

1. **odrzuca zażalenie powoda mylnie nazwane apelacją;**
2. **oddala apelację strony pozwanej;**
3. **znosi wzajemnie koszty postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa A. D. domagał się zasądzenia na jego rzecz od Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w B. kwoty 24.600 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2012 r. zasądził od pozwanego Skarbu Państwa na rzecz powoda kwotę 15.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 kwietnia 2009 r. oraz ustawowe odsetki od kwoty 400 zł za okres od dnia 22 kwietnia 2009 r. do dnia 19 września 2011 r. W pozostałym zakresie powództwo oddalił, umorzył postępowanie w części, w której powód cofnął powództwo. O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł w ten sposób, że zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, nadto polecił ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 zł tytułem opłaty sądowej liczonej od oddalonego powództwa i kwotę 356,72 zł tytułem wynagrodzenia biegłego przypadającego od powoda.

Od wyroku Sądu Okręgowego Skarb Państwa – Zakład Karny w B. złożył apelację zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego

w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że powód doznał urazu grając

w piłkę na placu, który nie był wyremontowany, oraz naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., art. 217 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c. poprzez zaniechanie wizji lokalnej placu spacerowego w Zakładzie Karnym. Skarżący Skarb Państwa wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Powód, działając przez ustanowionego pełnomocnika procesowego wniósł zatytułowane „Apelacja powoda” pismo, w którym podnosił zarzuty:

1. naruszenia prawa procesowego, a to art. 100 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i dokonanie rozdziału kosztów zastępstwa procesowego wbrew zasadzie w nim wyrażonej stosunkowo ich rozdzielenia, zgodnie z wynikiem sprawy, polegającego na błędnym obciążeniu wyższymi kosztami strony powodowej, której żądania uwzględnione zostały w przeważającej części, tj. w 64% oraz zastosowaniu stawek odmiennych od uregulowanych rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.),

2. naruszenie prawa materialnego, a to art. 113 ust. 2 pkt 1) ustawy

z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, polegające na niewłaściwym jego zastosowaniu i poleceniu ściągnięcia od powoda

(w pkt VII wyroku) na rzecz Skarbu Państwa kwoty 500 zł tytułem opłaty sądowej liczonej od oddalonego powództwa oraz kwoty 356,72 zł tytułem wynagrodzenia biegłego przypadającego od powoda, podczas gdy zgodnie z regulacją art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć

z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie.

Wskazując na powyższe, powód wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt V, VI

i VII poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 1.536,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz od strony powodowej na rzecz pozwanego kwoty 864 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz zmianę wyroku w pkt VII poprzez polecenie ściągnięcia z roszczenia zasądzonego na rzecz powoda na rzecz Skarbu Państwa kwoty 500 zł tytułem opłaty sądowej liczonej od oddalonego powództwa i kwoty 356,72 zł tytułem wynagrodzenia biegłego przypadającego od powoda; ewentualnie zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 672 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego przy jednoczesnym nieobciążaniu powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej oraz poleceniu ściągnięcia z roszczenia zasądzonego na rzecz powoda na rzecz Skarbu Państwa kwoty 500 zł tytułem opłaty sądowej liczonej od oddalonego powództwa i kwoty 356,72 zł tytułem wynagrodzenia biegłego przypadającego od powoda.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew podnoszonym w niej zarzutom, Sąd Apelacyjny nie nakazał, na podstawie

art. 386 § 6 k.p.c., przeprowadzenie przez Sąd pierwszej instancji wizji lokalnej na terenie Zakładu Karnego. Wytknął natomiast temu Sądowi liczne zaniechania, wymieniając wizję lokalną jedynie przykładowo. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych nie budzi wątpliwości, że powód kontuzji nogi doznał w czasie gry na placu, w nawierzchni którego znajdowała się wyrwa. Ta wyrwa była przyczyną urazu. Konsekwencje urazu zostały w całości udokumentowane i potwierdzone opinią biegłego. Wielkość przyznanego powodowi zadośćuczynienia nie jest niska, ale jest adekwatna do przebytych cierpień i rozmiaru trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Pismo powoda zatytułowane „Apelacja powoda” zostało wniesione dnia 6 czerwca 2012 r., a więc w dwunastym dniu od doręczenia pełnomocnikowi powoda uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które nastąpiło w dniu 25 maja 2012 r. W piśmie tym zaskarżono orzeczenia zawarte w punktach V, VI i VII wyroku, a więc zawarte w wyroku postanowienia o kosztach procesu.

O charakterze pisma procesowego nie przesądza jego tytuł, ale istotna treść pisma. Pogląd ten nie budzi wątpliwości ani w świetle literatury ani w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 28 kwietnia 1997 r. (II CZ 59/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 153), Sąd Najwyższy stwierdził, że odpowiednie stosowanie art. 130 § 1 k.p.c. zdanie drugie do środków odwoławczych pozwala na zakwalifikowanie środka zaskarżenia według jego treści, a nie nadanej mu przez stronę nazwy.

Stosownie do art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. na postanowienia sądu pierwszej instancji, których przedmiotem jest (między innymi) zwrot kosztów i określenie zasad ponoszenia przez strony kosztów procesu, przysługuje zażalenie do sądu drugiej instancji. W art. 394 § 2 k.p.c. wskazano, że termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od doręczenia, a gdy strona nie żądała w terminie przepisany doręczenia postanowienia zapadłego na rozprawie, od ogłoszenia postanowienia.

Wyjątek od zasady wyrażonej w art. 394 § 2 k.p.c. stanowi dopuszczalność zamieszczenia zażalenia na orzeczenie o kosztach procesu w apelacji (art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. in fine). Tymczasem powód nie składał apelacji od wyroku Sądu Okręgowego, złożył natomiast zażalenie na zawarte w wyroku postanowienie o kosztach procesu. Ponieważ zażalenie zostało złożone z uchybieniem terminu ustawowego, na podstawie art. 373 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., zażalenie należało odrzucić.

Wynik postępowania odwoławczego uzasadnia wzajemne zniesienie kosztów postępowania apelacyjnego na podstawie art. 100 k.p.c.

MR